

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 29/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Heleny Hudákovej, K., Bc. Ley Besseneyovej, M. R., a Martina Saba, M., zastúpených advokátom JUDr. M. K., K., ktorou namietajú porušenie ich práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 12/2004 a jeho rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Heleny Hudákovej, Bc. Ley Besseneyovej a Martina Saba o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2004 doručená sťažnosť Mgr. Heleny Hudákovej, K., Bc. Ley Besseneyovej, M. R.,

a Martina Saba, M. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. K., K., ktorou namietajú porušenie ich práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 12/2004 a jeho rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004. Sťažovatelia boli v predmetnom konaní účastníkmi konania na strane žalovaných.

V sťažnosti uvádzajú, že žalobcovia J. M., T., D. M., T., a J. R., K. (ďalej len „žalobcovia“), sa domáhali proti nim na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“) určenia rozsahu dedičstva v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 4/99 preukazujúc, že určité nehnuteľnosti, ktoré sú v katastri nehnuteľností vedené ako vlastníctvo sťažovateľov, patria v skutočnosti do dedičstva po M. a A. M., právnych predchodcoch žalobcov.

Po tom, ako pôvodný zamietavý rozsudok prvostupňového súdu v merite veci sp. zn. 14 C 4/99 z 5. októbra 1999 bol odvolacím Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zrušený a vrátený na ďalšie konanie, okresný súd pri rešpektovaní právneho názoru krajského súdu žalobe žalobcov rozsudkom z 18. septembra 2002 vyhovel. Podané odvolanie zo strany sťažovateľov voči predmetnému rozhodnutiu posúdil odvolací krajský súd ako nedôvodné a rovnako ako neopodstatnené posúdil ich dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 36/03 zo 16. septembra 2003 najvyšší súd.

Sťažnosť sťažovateľov smeruje proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004, ktorým bolo predmetné dovolanie sťažovateľov proti rozsudku odvolacieho krajského súdu sp. zn. 11 Co 36/03 zo 16. septembra 2003 zamietnuté. Podľa sťažovateľov najvyšší súd svojím uvedeným rozsudkom porušil ich základné práva na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd porušil ich právo na spravodlivé súdne konanie predovšetkým tým, že „porušil princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania“. V súvislosti s tým sťažovatelia najvyššiemu súdu vytkajú, že im nedoručil vyjadrenie žalobcov k ich dovolaniu, a tak nedostali možnosť primerane reagovať na argumenty žalobcov v ňom obsiahnuté, pričom dovolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci rozsudok vyhlásil verejne.

Sťažovatelia sú toho názoru, že najvyšší súd porušil ich právo na spravodlivé súdne konanie aj tým, že sa nezaoberal ich argumentmi, týkajúcimi sa obsahových nedostatkov výmeru o vlastníctve zo 6. apríla 1948 ako právnej skutočnosti, o ktorú žalobcovia opierajú svoj vlastnícky nárok (sporná identita prídelcov spočívajúca v chybnom mene jedného z nich). Namietajú, že najvyšší súd si osvojil právny názor odvolacieho súdu o povahe výmeru ako administratívneho aktu, ktorý súdy nemôžu preskúmavať ohľadne jeho podstaty, ale majú iba právo skúmať splnenie formálnych náležitostí, medzi ktoré nepochybne patrí aj jasná identifikácia osoby prídelcu, napriek tomu, že krajský súd pre svoj záver o nepochybnosti identity prídelcov neposkytol nijaké odôvodnenie (prídelca M. M. je na druhej strane výmeru uvádzaný ako J.).

Sťažovatelia namietajú, že najvyšší súd na ich uvedenú podrobnú argumentáciu neprihliadol.

Sťažovatelia napokon tvrdia, že predmetným rozhodnutím najvyššieho súdu bolo zasiahnuté do ich základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže následkom takéhoto rozhodnutia sú už teraz považovaní za vlastníkov sporných nehnuteľností právni predchodcovia žalobcov, resp. samotní žalobcovia a oni samotní boli pozbavení svojho vlastníckeho práva postupom súdu porušujúcim ich základné práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovatelia na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd deklaroval, že najvyšší súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004 porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004 a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal každému z nich primerané finančné zadost'učinenie po 10 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti s'ťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 50/01, II. ÚS 109/02) je predmetom predbežného prerokovania iba rozhodovanie o návrhu vo vzťahu k základným právam alebo slobodám, porušenie ktorých sa namieta. Rozhodovanie o zrušení s'ťažovateľmi označeného právoplatného rozhodnutia vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a nadväzuje na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv a slobôd.

Ústavný súd preto nemôže rozhodnúť o zrušení rozhodnutia, ktorým mali byť porušené práva alebo slobody podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, separátne bez toho, aby súčasne rozhodnutím porušenie týchto práv a slobôd vyslovil.

Z tohto dôvodu ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti skúmal predovšetkým to, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností (z rozsudkov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho súdu) ústavný súd zistil nasledovné relevantné skutočnosti.

Žalobcovia sa domáhali na okresnom súde určenia sporných nehnuteľností (pozemkov) do dedičstva po ich právnych predchodcoch M. a A. M. Svoj nárok založili na tom základe, že títo ich právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k sporným parcelám v rámci pozemkovej reformy, a to pridelom do vlastníctva na základe výmeru bývalého Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo 6. apríla 1948 podľa § 1 ods. 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR (ďalej len „nariadenie č. 104/1946 Sb. n. SNR“).

Nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom tohto konania, boli pôvodne zapísané vo vložke číslo 1 v katastrálnom území M. ako spoluvlastníctvo J. a Š. B. Na základe nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa boli menovaným tieto nehnuteľnosti skonfiškované pre účely pozemkovej reformy.

Časť z týchto nehnuteľností, a to parcela č. 665/14 ako roľa o výmere 19834 m² a parcela č. 664/1 ako roľa o výmere 23994 m² boli vyššie uvedeným výmerom o vlastníctve pôdy pridelené do vlastníctva manželov M. a A. M. Podľa čl. II výmeru mala byť konečná platná pridelová cena, ako aj správne pozemno-knižné označenie a presná

výmera určená v prídelovej listine, ktorú malo vydať Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy.

Sťažovatelia žiadali žalobný návrh zamietnuť z dôvodu, že na základe rozhodnutia Pozemkového úradu v Trebišove sp. zn. 52/93-Pi z 25. marca 1993 im boli vrátené pozemky ich právnych predchodcov – otcov, pričom táto skutočnosť bola zapísaná v ich prospech aj na liste vlastníctva č. 902 pre katastrálne územie M.

Okresný súd druhým rozsudkom vo veci sp. zn. 14 C 4/99 z 18. septembra 2002 určil, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po M. a A. M. a tento výrok potvrdil aj odvolací súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 36/03 zo 16. septembra 2003. Dovolanie sťažovateľov proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu zamietol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004.

Predmetom posúdenia ústavného súdu je preto otázka, či dôvodnosť zamietnutia dovolania sťažovateľov v prospech žalobcov bola rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004 určená podľa zákona, alebo bola základom pre zákonný a ústavný zásah do označených práv sťažovateľov, a teda či právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo rešpektované, alebo či sa tak nestalo a došlo k porušeniu tohto práva.

Sťažovatelia predovšetkým namietali, že najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím porušil princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania, a tým porušil ich základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Podstatou tvrdení sťažovateľov o porušení uvedených princípov spravodlivého súdneho konania bola tá skutočnosť, že najvyšší súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý pred predložením spisu najvyššiemu súdu nedoručil sťažovateľom vyjadrenie žalobcov k ich dovolaniu, a taktiež že najvyšší súd o dovolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci rozsudok vyhlásil verejne.

Ústavný súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej (vrátane rozhodnutia o dovolaní) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Ústavný súd už zdôraznil, že zo vzájomnej súvislosti ustanovení čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (I. ÚS 49/01, I. ÚS /03, I. ÚS 230/03).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).

V súvislosti s námietkou sťažovateľov, že v rámci dovolacieho konania im nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k ich dovolaniu, čím bolo porušené ich právo na spravodlivé súdne konanie, sa títo v sťažnosti odvolávajú na už prijaté rozhodnutie ústavného súdu v inej veci sp. zn. I. ÚS 230/03. Ústavný súd však konštatuje, že konanie na najvyššom súde, predmetom ktorého je preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (čo bolo predmetom posúdenia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 230/03), nemožno zrovnávať s dovolacím konaním na najvyššom súde.

Kým v prípade preskúmania správneho rozhodnutia súdom ide o prvý a jediný súd rozhodujúci o veci, v okolnostiach prípadu vo veci sťažovateľov už dva sudy (prvostupňový a odvolací) právne rozhodli. Každá strana v konaní sa mohla raz vyjadriť k rozhodnutiu súdu. Táto možnosť spočívala v tom, že sťažovatelia podali dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu a žalobcovia sa k tomuto dovolaniu vyjadrili. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, argumenty uvedené v stanovisku žalobcov k dovolaniu sťažovateľov boli známe od začiatku konania („... žalobcovia pripomenuli, že už v žalobe tvrdili...“), a preto sa sťažovatelia už mali možnosť k uvedeným argumentom vyjadriť. Stanovisko teda neobsahovalo nové argumenty, ktoré by boli prekvapením pre sťažovateľov. Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie argumentmi, ktoré boli sťažovateľom známe a mali možnosť sa k nim vyjadriť.

Ústavný súd opiera uvedené konštatovanie o už vyslovené závery, že v prípade dovolacieho súdu ako tretej inštancie všeobecného súdnictva môžu byť podmienky na prístup k súdnej ochrane ustanovené prísnejšie ako u súdu prvého alebo druhého stupňa, čo je napokon dané samotnou povahou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku (III. ÚS 72/01).

Osobitosti týchto konaní pri aplikácii čl. 6 dohovoru na tieto konania (odvolacie, dovolacie) berie do úvahy aj ESLP (napr. rozhodnutie vo veci Ekbatani c. Švédsko z 26. mája 1988, Annuaire, č. 134). Z predmetnej judikatúry ESLP vyplýva, že nedostatok verejného prejednaní veci na druhom a treťom stupni možno ospravedlniť povahou konania, o ktoré ide, ak pojednávanie na súde prvého stupňa bolo verejné. V prípade kasačných súdov je takým ospravedlniteľným dôvodom prerokovávanie výlučne právnych otázok (napr. rozhodnutie vo veci Sutter c. Švajčiarsko z 22. februára 1984, Annuaire, č. 74, rozhodnutie Bulut c. Rakúsko z 22. februára 1996, Recueil 1996, II). Pri posudzovaní verejnosti súdneho konania na odvolacích súdoch vychádzajú štrasburské orgány ochrany práva z osobitostí každého prípadu a z povahy otázok preskúmaných odvolacím súdom (napr. rozhodnutie Jan - Ake Andersson a Fejde c. Švédsko z 29. októbra 1991, Annuaire, č. 212-C).

V okolnostiach prípadu najvyšší súd nenariadil v konaní o dovolaní sťažovateľov pojednávanie, čo bolo v súlade s § 243a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Nemožno pritom opomenúť ani skutočnosť, že v konaní o dovolaní sa nielen nevykonáva dokazovanie (§ 243a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), ale vo veci sťažovateľov sa v konaní o dovolaní žiadne dokazovanie ani v skutočnosti nevykonalo.

Z uvedeného vyplýva, že postup dovolacieho súdu bol v súlade so zákonom (čl. 51 ods. 1 ústavy). Takýto postup dovolacieho súdu preto nemôže byť v žiadnej príčinnej súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

K napadnutému rozsudku dovolacieho súdu

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účelovo ponímať tak, že jeho naplnením je iba úspech v súdnom konaní, t. j. priaznivé rozhodnutie vo veci účastníka (II. ÚS 21/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je tento nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti súčasťou systému všeobecných súdov. Preto pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky (I. ÚS 44/03). Ústavný súd nemôže prikazovať najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu, ktoré skutkové okolnosti má pri rozhodovaní zohľadňovať. Poslaním ústavného súdu nie je nahrádzanie všeobecných súdov, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Preto len skutočnosť, že sa sťažovatelia nestotožňujú s právnym záverom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Za protiústavné treba považovať arbitrárne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie sa netýka vecí samej (napríklad v dôsledku chyby v uvažovaní) alebo došlo k extrémnemu nesúladu medzi skutkovým stavom ustáleným súdom a právnymi závermi súdu.

Podľa názoru ústavného súdu za také rozhodnutie sa nedá považovať napadnutý rozsudok len preto, že jeho odôvodnenie sa zhoduje s právnymi a skutkovými závermi rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorému podali dovolanie sťažovatelia. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004 ústavný súd zistil, že sťažovatelia dovolanie obmedzili na nesprávne právne posúdenie napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd ako dovolací súd musel takto vymedzený rozsah rešpektovať.

V súvislosti s tým ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu nie je aj nárok účastníka na to, aby dovolací súd vybočil z medzí dôvodov dovolania, ak navyše dovolací súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by takéto vybočenie alebo rozšírenie prieskumu dovoľovala (dôvody zmätočnosti).

Z napadnutého rozhodnutia predovšetkým vyplýva, že najvyšší súd sa náležitým spôsobom vyrovnal s právnym dôvodom nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným pozemkom právnymi predchodcami žalobcov, t. j. výmerom o vlastníctve pôdy zo 6. apríla 1948 č. 2041/1948 vydaným Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR, ktorý považoval za nesporný. Vyrovnal sa aj s námietkou sťažovateľov ohľadne spornej identity prídelcov (rozpory v mene jedného z prídelcov) a relevantne vysvetlil, že hoci predmetný výmer predpokladal ďalšie úkony zo strany pridelujúceho orgánu alebo prídelcov, k týmto malo v súlade s uvedeným nariadením dôjsť až po nadobudnutí vlastníctva prídelcami.

Ústavný súd zistil, že v zmysle § 1 ods. 2 nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej bol urobený záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Uvedený obsah tejto

právnej normy aplikoval na zistený skutkový stav v okolnostiach prípadu aj najvyšší súd v právnom názore, ktorý vyslovil v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 12/2004 z 27. júla 2004.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej vzájomnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, alebo aj nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 91/03).

Najvyšší súd viazaný rozsahom dovolania preskúmal správnosť právneho názoru odvolacieho súdu, stotožnil sa s ním bez vykonania dokazovania a uviedol aj dostatočné dôvody na výrok o zamietnutí dovolania sťažovateľov. Príčinnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže zakladať postup a rozhodnutie tohto súdu, ktoré je v súlade s platným Občianskym súdnym poriadkom.

Ústavný súd, vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia najvyššieho súdu, z právnych východísk a záverov, odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal a taktiež nerozhodoval ani o ďalších návrhoch sťažovateľov na rozhodnutie ústavného súdu (primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2005